

20.

то я родната планина. Орфей върви без да гледа къде стъпя, вторачен, захласнат, опиянен. Тук полето е равно като паралия. И в дъното, като бряг, се издига тя — ненагледната красавица-планина. Сърцето на Орфея бие усилено, лек, при-

ятен гъдел минава на вълни, на вълни през гърдите му, той усеща криле на раменете си и лети, лети... Още един ден и една нощ път, и — край на страданията! Ще бъде в роден кът, при родители и близки. Привечер, когато слънцето се наклони над високите планински гребени, Орфей ще стигне до града, който е разположен на двата бряга на тяхната река, точно там, дето тя напуска планината и навлиза в чудната равнина. Този град е врата на тясната планинска клисура, през която тече реката и по която се вие едничкият път за дълбоките и неизбродни дълбини на родната планина. Но там сигурно чакат съгледниците на владетеля. Ако той влезе в града, те ще го хванат. И тогава не ще може да ги залъже, за да го пустнат, както го пустнаха мързеливите пазачи до града на трите реки. Тук вече и дрехите му се отличават от дрехите на планинците. Но Орфей няма да им се даде, тук той знае всички пътечки, по които рядко дори през годината минава жив човек... Ето, по тези пътеки ще кривне той, за да се добере до родния дом, до любимите места, при своите познати и близки...